

[Korsgaard.]

at den højtærede Finansminister behøver længere Tid til at klare sig Spørgsmaalet om Brugsforeningernes Beskatning end den, der vil være ham levnet.

Det er mig bekendt, at et, man kan vel sige Embedsmandsudvalg allerede ret længe har arbejdet med Sagen i Skattekommissionen, og jeg kan vanskeligt tro andet, end at de enten maa være kommet til eller snart vil komme til et Resultat, som den højtærede Finansminister maa anse for brugeligt — dermed er naturligvis ikke sagt, at vi fra konservativ Side vil anse det for brugeligt, men det vil jo Tiden vise.

Jeg betragter denne efter nogles Mening ret vage Henstilling, som er gjort over for Ministeren, men gjort af hele Udvalget, i høj Grad som en Realitet, og jeg haaber, at de Forventninger, jeg derefter gør mig, ikke vil blive skuffet.

Hassing-Jørgensen: Jeg synes, det er overmaade tilfredsstillende, at alle fire Partier har kunnet samles om en enstemmig Indstilling i denne Sag, at der har kunnet opnaas Enighed om, at de Ofre, som denne Tid krævede, maatte ydes. Jeg er ogsaa meget tilfreds med, at der i Udvalget opnaaedes Enighed om en Udtalelse, der opfordrer til at optage Spørgsmaalet om Beskatning af Andelselskaber, Brugsforeninger m. m. til Undersøgelse ved kommende ekstraordinær Skattelovgivning. Det er et Spørgsmaal, som har overmaade stor Interesse, og jeg tror, at alle i Princippet vil være enige om, at dette Omraade nu bør optages til rationel Undersøgelse, at der bør findes en endelig Løsning af dette Problem i den nærmeste Fremtid. Men det vilde have været haabløst gennem Udvalget at forsøge at give Forslag til en saadan endelig Løsning.

Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard betegner den Bemærkning om Brugsforeningernes Beskatning, hvorom Udvalget har samlet sig, som en Betaling for, at de Konservative trak deres Ændringsforslag tilbage, saa tror jeg oprigtigt talt, at det ærede Medlem i meget høj Grad misforstaar Situationen. Det kunde ikke have været til hverken Skade, Besvær eller Ulejlighed for Flertalspartierne, om dette Forslag fra konservativ Side var fremkommet til Debat her i Salen. Det vilde ikke have generet os det allermindste, men jeg tror tværtimod at kunne udtale, at det var et godt Raad, der fra Udvalgsflertallets Side blev givet de Konservative: at de skulde undlade at fremsætte et saa umuligt Forslag til Debat

her i Salen og saa hellere nøjes med den almindelige Paapegning af dette Omraades Interesse. Thi det kan jo ikke nægtes, at naar dette Spørgsmaal til sin Tid skal føres frem til endelig Løsning, vil man blive klar over, at det indeholder overmaade store tekniske, praktiske Vanskeligheder — Vanskeligheder, som jeg ganske vist mener Tiden nu er inde til at faa en endelig Afgørelse af.

De Bemærkninger, som det ærede Mindretal i øvrigt har fremført, og som jo heldigvis slutter med, at Mindretallet har bøjet sig for Finansministerens Anskuelser, adskiller sig ikke stærkt fra de Udtalelser, som blev fremsat ved første Behandling af det ærede Partis Ordfører. Jeg kan imidlertid ganske slutte mig til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Bemærkning om, at det, man har fremført ved første Behandling, ikke nødvendigvis behøver at blive gentaget i Betænkningen; derfor har jeg for mit Vedkommende heller ikke ønsket nogen særlig Udtalelse i Betænkningen.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af den højtærede Finansminister stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Jens Thomsen: Ved første Behandling af Lovforslaget tilsagde jeg mit Partis Støtte til dets Gennemførelse som en midlertidig Foranstaltning. Man maa erkende, at de Skatteydere, som har store Indtægter og Formuer, har særlig Interesse i at faa disse værnet over for Tidens Risiko, og det er da kun rimeligt, at de saa giver deres Bidrag dertil. Men man maa jo ogsaa erkende, at en Formuebeskatning, der intet Hensyn tager til Formuernes Afkastning, virker meget uretfærdigt, og derfor tog vi, som sagt, Forbehold med Hensyn til Fremtidens Skatteudskrivninger. Den Skatteyder, der faar 10—15 pCt. af sin Formue, bliver ikke generet af Formuebeskatningen, men de, der har en beskedent Renteindtægt af deres Formue, rammes uretfærdigt haardt af Forhøjelsen, ligesom denne ogsaa rammer uretfærdigt de smaa Rentiers, der kun har det nødvendigste til Livets Ophold; det er dem, der sætter en Ære i at klare sig selv, og dem skulde man hellere værne, for de opbygger Folkesundheden i Modsætning til dem, der søger at udnytte Samfundet mest muligt.

Under Verdenskrigen var der mange store Formueejere, der blev hjemløse og flyttede bort fra deres Land, og noget lignende sker vel igen. Det er uklogt at forhindre deres Bosættelse her i Landet ved en urimelig Formuebeskatning. Et Land